Írta: Éliás Ádám elnök
2015. január 15. csütörtök, 21:50

– egy vita ürügyén –

Az Összefogás a Fennmaradásért Mozgalom (ÖFEM) tagjai között kis vita keletkezett a Mozgalom megalakításában betöltött szerepemmel kapcsolatban. Erről a vitáról több felől is informáltak.

Személyes közreműködésemmel kapcsolatban nem szoktam megnyilatkozni, mert nem tartozom azok közé, akik féltik az igazságot, vagy a személyes presztizsüket. Van, aki így látja, van, aki úgy, a dolgok azonban a valóságban egyféleképpen zajlanak, ha a nézőpontok és a minősítések ezerfélék lehetnek is. Az „egyféleképpen lezajlott dolgokra” pedig mindig fény derül, bármilyen tévedések, vagy esetleg szándékos hamisítások is homályosíthatják azokat ideig-óráig.

Most is csak azért szólok hozzá, mert az akkori események összefüggtek a NATO-csatlakozásunk történetével, és napjainkban, amikor valóra válni látszik az a csatlakozás idején sokszor leírt és elmondott jóslatom, miszerint a NATO-t uraló katonai-hatalmi körök az ütközőövezet, és a katonai-politikai kísérleti terep szerepét szánják nekünk, jelentősége lehet a pontos igazság felidézésének.

Az ÖFEM a Társadalmi Koalícióból nőtt ki. Ezért először erről kell szólnom.

A Társadalmi Koalíciót a kilencvenes évek közepén ugyanabból a célból alakítottam, és alapító elnökként vezettem, amely céllal több, mint tíz évvel később a VÉSZ (Vállalkozások Érdekvédelmi Szövetsége) és a GYŐZ Mozgalom (Gyorsreagálású Önvédelmi Zónák Mozgalom) létrehozását kezdeményeztem. Nevezetesen: a társadalom önvédelmi képességének erősítése céljából. Arra törekedtem, hogy ha a magyar társadalmat, annak egyes csoportjait, vagy akár egyéneit, a védtelenséget eredményező töredezett társadalmi helyzetben, bármilyen formában, támadás éri, és az állam nem tesz eleget védelmi kötelezettségének, kialakuljon magában a társadalomban a védekezési reagálás gyors és hatékony képessége. Tudtuk, hogy ez csak a belső szolidaritás megerősödése által jöhet létre, ezért mindegyik szervezet, már a Társadalmi Koalíció is, de később legelsősorban a GYŐZ Mozgalom élenjárt a legkülönbözőbb okokból bajbajutottak védelmében. Hívó szavunkra nem várt nagyságú, aktív tömegerő szerveződött meg körülöttünk. Bátrak, erősek és fegyelmezettek voltak aktivistáink. Nem volt sem legális, sem illegális társadalmi szervezet, amely szembe mert volna szállni akciócsapataink erejével. Megvédtünk bántalmazott nőket és gyerekeket, pedagógusokat, kórházvédőket, etnikai és vallási kisebbségek megtámadottjait. Amikor 2009-ben és 10-ben a félbűnözői körökből toborzott, kigyúrt figurákból álló, törvénytelen kilakoltató kommandók újsághirdetésekben kínálták kilakoltatói közreműködésüket a lakásmaffia hiénáinak, (egy kilakoltatás ára, ha nem volt a családban férfi, 600 ezer, ha volt férfi, 1 millió forint volt), tapasztalniuk kellett, hogy nem síró kisgyerekekkel, és halálra rémült asszonyokkal, hanem akciócsapataink ökleivel kell szembenézniük. Igen ritkán történt összecsapás, olyan túlerővel voltunk mindig jelen, s ezeket a kommandókat elkergettük. Elég volt néhány eset, aminek híre ment, s ezzel a bankok által indított kilakoltatási háború

végrehajtó közege megszűnt funkcionálni, így a „bankháború” jogi útra terelődött, a bankok végső vereségével. Az események és a „bankháború” dokumentumai honlapunkon megtalálhatóak.

A VÉSZ is mindenben részt vett, de tevékenységének középpontjában a kis- és középvállalkozások érdekképviselete, a lánctartozásokban megtámadott vállalkozások védelme volt.

Visszatérve a Társadalmi Koalícióra: akkor, 1997-ben úgy láttam, hogy nem csak Magyarország, hanem az egész világ jövőjét veszélyezteti a NATO bővítése, értelmetlen erősítése. Hazánk csatlakoztatása ellen társadalmi mozgalmat indítottam.

Hívó szavam lényege az volt, hogy ha valóságos történelmi csodaként az egyik legyőzhetetlen katonai szuperhatalom, a köréje szerveződött katonai tömbbel együtt, egyetlen puskalövés, egyetlen áldozat nélkül, „magától” megszűnt létezni, akkor erre nem lehet az a válasz, hogy nosza, hízlaljuk fel, és tegyük a világ urává a másik katonai tömböt. Ellenkezőleg: a másik katonai tömböt is fel kell oszlatni, s meg kell teremteni igazi nemzetközi összefogással a közös biztonság rendszerét, továbbá a diktatúrák ellen, amelyek saját gyilkos embertelenségüket belügyüknek hiszik, valamint a helyi konfliktusok hathatós kezelésére, meg kell teremteni a közös haderőt, amely nem csupán jelképes szerepekre alkalmas, hanem valóságos, bármelyik diktatúra katonai erejének megsemmisítésére alkalmas csapásmérő képességgel is rendelkezik. Kifejtettem: a NATO felhizlalása olyan katonai ellen-tömbök létesüléséhez fog vezetni, amelyek a NATO szempontjából periférikusnak tekinthető területekre (Magyarország is ilyen övezetben van) közvetlen veszélyt jelenthetnek.

Ezekhez a gondolatokhoz sokan kapcsolódtak. Így jött létre a Társadalmi Koalíció szervezete.

Aligha volt akkor Magyarországon a Társadalmi Koalíción kívül még egy olyan ütőképes, aktív és hatékony társadalmi szervezet, amely a teljes társadalmi keresztmetszet cselekvő összefogását megvalósította volna. Beléptek keresztény csoportok, környezetvédők, zöldmozgalmak, nővédelmi egyesületek, ’56-os szervezetek, stb. Képviseltették magukat tudományos, kulturális és művészeti intézmények, valamint a teljes politikai paletta a jobboldaltól a baloldalig, parlamenti és parlamenten kívüli pártok tagjainak egész sora. Olyan pártok tagjai is jöttek hozzánk, amelyek egyébként hivatalosan a NATO-csatlakozás hívei voltak. Az aktív létszám ezzel együtt nem volt nagy, csúcsidőszakban maximum 500 fő körül lehetett. A társadalomra pedig akkor egyfajta csöndes és passzív figyelés volt a jellemző.

Mégis, óriási volt a morális ereje a társadalom szemében, hogy a fegyverkezést, a militarizmust szorgalmazó világerőkkel szemben a létező legkülönbözőbb, sőt egymással más szempontokból ellentétben álló csoportok is össze tudnak fogni, s együtt, vállvetve képesek cselekedni.

Síklaky István és az ÖFEM későbbi alapító tagjai, talán kivétel nélkül eredetileg tagjai voltak a Társadalmi Koalíciónak.

Demonstrációk tucatjait hajtottuk végre, a csatlakozókkal együtt tekintélyes létszámmal. Például gyalog végig jártuk, bejelentett demonstráció keretében, három nap alatt a NATO-országok budapesti nagykövetségeit, magnóról lejátszva az adott ország himnuszát, s a nagyköveteknek átadva petícióinkat, amelyekben azt kértük, hogy ne a háborús készülődésre, a fegyverkezés újabb és újabb hullámaira, hanem a béke megtartására, és a közös, hatékony biztonsági rendszer megteremtésére alapozzuk a világ jövőjét.

Feltűnően nagy szimpátia kísérte megmozdulásainkat, de fenyegetőzésekben is bőven volt részünk.

Úgy adódott, hogy két kiváló nyugdíjas honvéd ezredes és egy szintén nyugdíjas vezérkari alezredes is belépett közénk. Létrehoztuk velük a Társadalmi Koalíció „Ezredesek Tanácsát", amellyel tézisszerűen kidolgoztuk és kiadtuk az új, katonai tömbök nélküli világ nemzetközi biztonságpolitikai tételeit.

Minden egyes csoport és tag a maga eredeti közegében, szervezeteiben, a maga speciális területein igen aktív és hatékony tevékenységet fejtett ki. Felvilágosító előadások százait tartottuk az ország minden táján. A népszavazás előtti hetekben, hónapokban vitaműsorok sokaságában vettünk részt a médiában. Alapvetően mégsem a teoretikus-intellektuális jellegű fellépés, hanem inkább a történelmi pillanat nyújtotta lehetőség egyszerű, jól érthető interpretálása, ugyanakkor a demonstrációs-jelképes tömegcselekvés jellemezte tevékenységünket.

Egy számomra emlékezetes példa: Kaposvárra hívtak egy vitára, amelyet a helyi média élőben közvetített, de az országos sajtóban is megjelent. A hallgatóság soraiban több százan voltak jelen. A nyilvános vitára meghívottak között egyedül képviseltem a csatlakozást ellenzők álláspontját, a csatlakozás mellett voltak négyen-öten. A vitát korrekt módon irányító helyi, igen magas pozíciót betöltő vezető (később miniszter is lett), a vita előtt és után is megszavaztatta a közönséget. A vita előtt több mint 70%-os volt a NATO-hoz csatlakozni kívánók aránya, kevesen tartózkodtak, s a csatlakozást ellenzők nem érték el a 20%-ot. A vita lezajlott – meg kell mondanom, hogy itt is, és általában mindenütt korrekt feltételek mellett -, s a vita után az újabb szavazás eredménye az álláspontok megfordulását mutatta: enyhe, relatív többség már ellene volt a csatlakozásnak, igen nagy lett a tartózkodók aránya, és alig több, mint egyharmadra zsugorodott a csatlakozás mellett lévők száma.

Aktivistáink az egyik megyében, több városban és faluban, óriási mintákkal, közvélemény-kutatást végeztek a NATO-csatlakozásról. Az eredmény egészen más volt, mint amit a hivatalos propaganda sulykolt.

A Társadalmi Koalíció és a körülötte lévő szervezetek munkájának eredményeként, továbbá a MIÉP és a Munkáspárt tagságának, valamint más civil szerveződések fellépése következtében is, az egész országban megfordult a hangulat. Döntően azért tulajdonítom a hangulatváltozást a Társadalmi Koalíció hatásának, mert a pártokhoz nem kötődő társadalmi többség szemében annak volt igazi morális ereje, hogy minket, a Társadalmi Koalíciót sem hatalmi, sem propaganda, sem népszerűségi szempontok nem vezettek, pusztán a tiszta, morális meggyőződés igazságai. Érezhetően nagy hatással volt a társdalomra, hogy a legkülönbözőbb felfogású emberek össze tudnak fogni egy közös, igaz cél érdekében.

Azt nem állíthatom, hogy a csatlakozás ellenzői többségbe kerültek volna. De az emberek elkezdtek gondolkodni, s már korántsem volt olyan hatással rájuk a kormány üdvrivalgása, mint tavasszal. Inkább visszahúzódtak, és kezdték számításba venni az ellenzők érveit is.

Amikor az akkori kormány valóságos győzelmi mámorban repesett a NATO-ba történt meghívásunk fölötti örömtől (mellékesen olyanok is úsztak ebben a „boldogságban", akik pár évvel azelőtt hazaárulásnak minősítették volna már a NATO-hoz csatlakozás puszta, elméleti felvetését is, és sokévi börtönt követeltek volna ezért büntetésül!), akkor sokan diadalmenetnek képzelték el a népszavazást. Hallatlan erejű propaganda, sőt agitációs hadjárat indult, érdemes megnézni az ebben az időben készült közvélemény-kutatási adatokat. Nagyarányú részvételt és elsöprő „igen" szavazatot jósoltak.

Az ellenzők, köztük a mi fellépésünk hatásait a parlamenti erők is tapasztalták, és tartottak

attól, hogy a népszavazás korántsem hozza majd azt a részvételi arányt, amelyet fellépésünk előtt jósoltak. Sebtében összetákoltak egy alkotmánymódosító „salátatörvényt” (1997. évi LIX. törvény), amelybe besúvasztották a népszavazás érvényességi küszöbeként addig kötelező 50% fölötti részvételi arány feloldását. Mint később kiderült, erre meg is volt a jó okuk.

Lezajlott a népszavazási kampány, amellyel elégedettek nem lehettünk, de az sem igaz, hogy az ellenzők véleménynyilvánítását lehetetlenné tették volna. Valójában minden lehetőséget megkaptunk, magam televíziós és rádiós vitákban vehettem részt, nagygyűlésekre hívtak, még a Zrínyi Katonai Akadémia nagygyűlésére is, és ezeken korlátozás nélkül kifejthettem az ellenzők érveit, - csak hát a mi fellépésünk és a többi csatlakozás-ellenes szervezet kiállása így is eltörpült a kormány és a parlamenti pártok mindent legázoló, hatalmas összegekkel finanszírozott NATO-csatlakozás melletti agitációjához képest.

Aztán jött a népszavazás, amely döbbenetes eredményt hozott: a részvétel nem érte el az 50%-ot. Igaz, a népszavazáson részt vevők elsöprő, 80% fölötti többsége „igen”-t mondott a NATO-csatlakozásra, de az 50% alatti részvétel ténye, az adott helyzetre sebtében rögtönzött alkotmánymódosítással együtt is, érzékelhető legitimitási deficitbe taszította a NATO-hoz csatlakozásunkat. Az pedig már a magyar történelem örök rejtélye marad, hogy a szavazópolgárok távolmaradó több mint fele vajon igennel, vagy nemmel szavazott volna-e, és hogy a társadalomnak ez a többsége vajon az igent, vagy a nemet akarta-e erősíteni a távolmaradásával.

Hatálybalépési zavarok, és az Alkotmánybíróságnak a népszavazással kapcsolatos rendelkezésekre vonatkozó elmarasztaló határozatai folytán több szervezet, így a Társadalmi Koalíció is az Alkotmánybírósághoz fordult, hogy megkifogásolja a népszavazás eredményéről szóló határozatot.

Az Alkotmánybíróság azonban még csak vizsgálatra sem méltatta panaszainkat. Arra hivatkozott, hogy érdemben a panasz tartalmát nem vizsgálhatja, mert kifogást csak a népszavazás kezdeményezője nyújthat be az Alkotmánybírósághoz a népszavazással kapcsolatban, s mivel ezt a népszavazást a kormány kezdeményezte, ezért az Alkotmánybíróság csak a kormány esetleges kifogását vizsgálhatja meg és bírálhatja el. A kormánynak pedig esze ágában sem volt a nyilvánvaló jogállami deficit orvoslása, hiszen éppen e deficit által érte el a csatlakozást.

Most, amikor beteljesülni látszik a NATO-t uraló katonai-hatalmi körök szándéka, hogy az Oroszország elleni provokációk kísérleti terepévé tegyenek minket, a Baltikum-Lengyelország-Szlovákia-Magyarország-Románia-Bulgária észak-déli tengely területén belül lévén, amely amúgy is geopolitikai ütközőövezetet képez Oroszország és a NATO között, minden magyar állampolgárnak, és magának a NATO-nak is tudnia kell, hogy Magyarország NATO-csatlakozása olyan népszavazáson alapult, amelynek ügydöntő jelentőségű eredménye nyilvánvaló jogállami-törvényességi deficit árán jöhetett létre.

Ez a valóság, és jó lenne, ha a mindenkori hatalom megértené, hogy a tényleges legitimitás nem a jogalkotás parlamenti játékszabályainak trükkös-tendenciózus, formális betartásából fakad, amely akármennyire is ügyes, körültekintő, szakszerű, mégiscsak az alapvető jogelvek kijátszását célozza, hanem az emberek szívében élő lelkiismeret morális ítéletéből. Ez a jog és a legitimitás igazi forrása.

A történelmi pillanatot a Varsói Szerződés és a Szovjetúnió felbomlása jelentette, hogy a fegyverkezés és a katonai tömbök szembenállása helyett más alapokra helyezze az emberiség a saját további történetét és fejlődését. Ezt mulasztottuk akkor el.

Ami a 2015-ös aktuálpolitikai konkrétumokat illeti:
Ukrajna mesterséges államalakulat, olyan területekkel, amelyeken túlnyomó az orosz etnikum többsége. Ezeken a területeken állandó volt a feszültség, és a törekvés az Oroszországhoz csatlakozásra. Ez a feszültség robbant ki a Krímben és Kelet-Ukrajnában a kijevi – rejtélyes forgatókönyvek szerint megrendezett – hatalmi válság nyomán. Ezúttal, mivel a (tévesen értelmezett) globális hatalmi-politikai érdekeik úgy diktálják, elfelejtkeznek az Egyesült Államok illetékesei a „népek önrendelkezéséről” szóló wilsoni doktrínáról, mert most a krími és a kelet-ukrajnai oroszok Oroszországhoz akarnak tartozni?
Ha komoly előkészületek történnek Ukrajna NATO-hoz csatlakoztatása érdekében, és/vagy bekövetkezik bizonyos csapásmérő fegyverrendszerek Baltikumba és Lengyelországba telepítése (érzékelhető, hogy a felelőtlen amerikai politika ebbe az irányba akarja szorítani az eseményeket), akkor Oroszországot belekényszeríthetik abba, hogy biztonságának elemi feltételeit érvényesítve elfoglalja Bjelorusszíát és Ukrajnát. A harci cselekmények aligha tartanának tovább néhány hétnél, mivel élőerőben, eszközökben, és csapásmérő képességét tekintve az orosz haderő kis töredéke is hatalmas fölényben van ezen országok összesített haderejével szemben. (A nukleáris csapásmérő erőket ezúttal kihagyhatjuk a számításból, mert azok alkalmazása a saját erőket és területeket is sújtaná.) Emellett az sem hanyagolható el, hogy az ukrán és bjelorusz katonák nagyon jelentős része nem lesz hadra fogható a rokon, orosz etnikumú csapatok ellen, csupán azért, mert egy szűk hatalmi csoport ezt parancsolja nekik. Ezzel szemben az orosz katonákat egy ilyen konfliktusban a NATO fenyegetésével szembeni honvédelem érzése, és az orosz kisebbségek védelme lelkesítené.
A Baltikum és Lengyelország azonnali elfoglalása nem valószínű, mivel ezek az országok NATO tagok. Sokkal inkább egy a kubai válsághoz hasonló ultimátum bekövetkezésére lehet számítani, amelyben Oroszország a Baltikumba és Lengyelországba telepített, Oroszországot közvetlenül veszélyeztető fegyverrendszerek leszerelését követelné. Egy ilyen ultimátumnak aztán célszerű lesz eleget tenni, különben ezeknek az országoknak az elfoglalása is bekövetkezhet, annak ellenére, hogy NATO tagok. Ennek nyomán sem várható azonban világégés, mert nukleáris összecsapást még ilyen helyzetben sem kockáztatna meg egyik fél sem.
Az orosz népet a helyettes áldozat apokaliptikus életérzése jellemzi. Ez egyik legfontosabb összetevője annak, amit „orosz titoknak” mondanak szerte a világon. Ez vezette a törökök, Napóleon, vagy a nácizmus elleni történelmi hősiességében. Azok se játsszanak ezzel, akik elvakultságukban a világ urainak képzelik magukat! Legyenek elegendőek a történelmi példák tanulságai!
Mindenesetre már most idevezetett a NATO-t uraló körök világhatalmi gőgje: az Egyesült Államok kormányzatáé a felelősség Oroszország szüntelen provokálása miatt.
Mit számítana egy ilyen helyzetben a „demokratikus világ” tettetett „felháborodása”?
Mi viszont egyszeriben ott találnánk magunkat a NATO és egy nagyon is könnyen létrejöhető

orosz-kínai tengelyű katonai tömb ütközőzónájában.
Mindez ahelyett, hogy legelső rendű nemzeti és közép-európai érdekeinknek megfelelően formálnánk és mélyítenénk az orosz néppel szükségszerű történelmi barátságunkat.
(Igen, történelmi gyökerű barátságról lehet beszélni, az elmúlt idők súlyos szembenállásai ellenére. Csak egy példa: I. (Szent) István király a fiát, a trónörökös Imre herceget a Kijevi Rusz szövetséges csapatainak védelmére bízta.)

A rossz fa rossz gyümölcsei szép lassan beérnek. A NATO egyoldalú, vég nélkülinek szánt erősítése szemünk láttára termi meg kiszámítható következményeit.

A NATO-csatlakozásról szóló népszavazás után sokak részéről igény mutatkozott, hogy a Társadalmi Koalíció helyett, amely lehorgonyzott a NATO-csatlakozás elutasításának ügyénél, hozzunk létre egy olyan szervezetet, amely általános társadalom- és gazdaságpolitikai kérdések tekintetében is alternatívát kínál a társadalomnak. Ez lett az Összefogás a Fennmaradásért Mozgalom. A névadó is, és a program kidolgozója is Síklaky István volt. Jómagam csak egyike voltam a kezdeményezőknek és támogatóknak, és szintén egyike azoknak, akik a program többszöri átbeszélése során hozzászóltam annak tartalmához.

Nézeteltérés, egyik oldalon az ÖFEM többsége, köztük Síklaky István is, és magam között azért jött létre, mert híve lettem az Uniós csatlakozásnak.
Másodlagos problémának láttam ugyanis Brüsszel és Strasbourg hatalmi bürokráciájának meglévő anomáliáit, sokkal inkább annak a páratlan történelmi lehetőségnek az esélyei orientáltak, hogy egy sokszáz milliós szociális közösség formálódhat ki olyan népekből, amelyek mindegyike hatalmas történelmi és kulturális múlttal, kincsekkel rendelkezik. Ezt a reményemet a mai napig sem adtam fel, a sok rossz tapasztalat ellenére sem. Ugyanúgy vagyok ezzel, mint ahogyan az ember a haza- és népszeretetét sem teszi függővé attól, hogy éppen milyen kormány van hatalmon, s az milyen hibákat, mulasztásokat követ el. Így az európaiságot, az európai elkötelezettséget is belső meggyőződésként élem meg. Számomra Európát a francia katedrálisok, Johann Sebastian Bach, Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij, El Greco és Csontváry, stb. jelentik. Földrészünk a művészet, vallás és tudomány felsorolhatatlanul gazdag kincsesháza. Csak olyan társadalom- és gazdaságpolitika fogadható el európainak, amely összhangban van ezzel a szellemtörténeti örökséggel. Ennek a lehetőségnek a jelentőségéhez képest az aktuálpolitika minden ostobasága és hamissága eltörpül.
Ha a játék arra megy ki, hogy az Egyesült Államok rákényszerítse az Unió alkalmatlan vezetőit a szabadkereskedelmi egyezmény elfogadására, amely gyökeresen ellentétes az európai értékekkel és érdekekkel, s ezzel a globális pénzhatalom megkapja a lehetőséget a végső offenzíva megindítására az európaiság ellen, akkor az USA gyűlöletesebbé fog válni Európában, mint amilyen az iszlám világban, s előbb-utóbb el kell kotródnia Európából.
Hiányzik ez Amerikának, amely egykor (Szolzsenyicin szavaival élve) népek táplálója és a

szabadság jelképe volt?

A bajok és veszélyek ellenére még mindig az nyűgöz le az Unióban, hogy észtek és portugálok, írek és bolgárok, és közöttük nagy népek, amelyek a történelem folyamán szűnni nem akaró háborúkat vívtak egymással, - most egy közösségben élhetnek, amely közösségnek a jellegét, minőségét maguk formálhatják.

Mi is részesei vagyunk ennek a formálásnak.